

חירות הפרחים

Shabaviz Publishing Co.
Teheran

**ג'מילי פארהני
ציורים - הודה הדר**

חיו פעם איש ואישה והייתה להם בת יחידה.

הבת הייתה מפונקת ועצלנית, אך ההורים אהבו אותה וקרוו לה אהובה. אהובה עשתה כל מה שrack רצתה ואיש לא התנגד לרצונותיה.

ובבית זה חיה עוד נערה, ושםה עליזה. לא היו לה הורים וקרוביים והיא עבדה שם כשפחה. אהובה ואממה שלה הטרידו אותה מאוד.

עליזה הייתה טובת-לב. היא עבדה מבוקר עד ערב, ניקתה את הבית, בישלה וכיבסה, בזמן שאהובה ישנה ימים שלמים ולא עשתה כלום. ההורים האכלו את אהובה באוכל טעים, אך עליזה קיבלה רק כיכר לחם אחת ביום.

*

יום אחד עליזה עבדה לפני הבית. היא ראתה אישה זקנה מתקרבת, חלשה ובעט מתעלפת מרעב. עליזה הוציאה את כיכר הלחם שלה, האכילה את האישה וגם נתנה לה מים לשותה. הזקנה אמרה "אתפלל לאלוהים ואבקש שפרחים יפלו מפיך כשתחזקי, ושפנינים יתגלו מעינייך כשתבci".

עליזה נכנסה הביתה.

אהובה שמעה אותה וקראה "איife היית? אני
רעה!"

אמרה אהובה "הייתי לפנוי הבית".

אמרה אהובה "מה עשית שם? לא זכרת שה
זמן ארוחתי? האם שכח לבשל לי?"

אהובה ענתה "אבל בודאי בישלתי לך. תכף
אלך להביא את הארוחה שלך".

היא רצתה לפנות למטבח, אך אהובה החזיקה
אותה בשערותיה וצעקה "לאן את הולכת? עוד
לא אמרתי שאתה רשאי ללבכת".

עליזה התחללה לבכות. אך מעינה במקום
דמעות נטפו פנינים, והתפזרו בחדר.

אהובה קראה מיד לאמא שלה. שתיהן ישבו על
הארץ ואספו את הפנינים. המראה הזה הצחיק
את עליזה והיא התחללה לצחוק. ואז מפה יצאו
פרחים ריחניים.

שתי הנשים הופתעו מאוד.
הן אמרו "ספרי מיד איר קורה הדבר".
וליליזה סיפרה להן על האישה הזקנה.
למחרת אמה של אהובה בישלה פילאו אורז
מתוק. היא נתנה אותו לאהובה ואמרה "שביב בחוץ
על סף הבית. אם תבוא שוב הזקנה תני לה את
הפילאו. אולי היא תתפלל בשביילר וגם לך יצאו
פנינים מעיניך, כמו ליליזה".

אהובה התיישבה עם כל הפילאו על סף הבית, אך לא ראתה את האישה. היא חשבה לעצמה "הפילאו נראית כל כך טעים. האם לא חבל לתת אותו לזרקה, אם תבוא?" והתחללה לאכול את הפילאו.

כשראק טעמה אותו הופיעה האישה ובקשה "אנא, תני לי קצת מהפילאו שלך, בתי. אני רעבה מאד."

אבל אהובה אמרה "ראו את הזרקה הזאת. הפנים האלה ממש מפחדים! לכיכי מהר מכאן. אני לא רוצה לראות אותך".

אמירה הזרקה "אני מאהלת לך שלא תהי מאושרת לעולם. את מרושעת וקנאית ייחד עם אמא שלך אתן מטרידות את המשפחה האומללה שלך".

וזה הרימה את ידיה מול השמיים ואמרה "יתן אלוהים שנחשים יפלו מפייך כשאת צוחקת, ועקרבים יתגלו מעיניך כשתבכי!"

"לכיכי כבר, לכיכי" אמרה אהובה "משאלות רעות כאלה לא מתמלאות מעולם". וchezraה הביתה.

אמא באה לךראטה וחיבקה אותה. אהובה
צחקה, אך איז נחשים התחלו לייפול מפייה.
שתיהן נבהלו מאד ואהובה התחליה
לבעכות. ואץ הבית התמלא בעקרבים!
מאז אהובה הפסיקה לצחוק או לבעכות.

עbero ימים. מתי שעליזה צחקה, פרחים נפלו מפייה.
הדבר התפרסם בעירה והגיע לאוזניו של בן המושל.
המושל בעצמו הלך לבקש את ידה של עליזה בשבייל
בגו. כשאמא של אהובה שמעה על בונו של המושל
אמרה לעליזה להסתתר בתנור, והציגה במקומה את
אהובה. אהובה נלקחה לארכונו של המושל, אבל אמא
הזרירה אותה לא לבכות ולא לצחוק.

אהובה התחטנה עם בן המושל, אך לא הייתה
מאושרת כי לzechok ולבכות לא העזה. אך פעם שתתה
יתר על המידה וצחה מדברי בעלה. ואז נחשים פרצו
מפיה.

בן המושל נבהל וכעס מאד. הוא צעק על אהובה
ודרש לדעת למה קורה הדבר. אהובה והתחילה
לבכות ועקרבים פרצו מפיה והתפזרו בארמון
המושל.

עכשו סיפרה אהובה לבעלת את האמת, זהה ציווה
מיד להביא את עליזה לארמון. הוא נשא את
הנעלה לאישה וערך נשף גדול.

אהובה חזרה לאמא שלה.

